

Recordo el dia que vaig fer divuit anys; un dia tan esperat, ple d'il·lusió, d'esperances... anhelo aquesta ingenuïtat. El millor d'aquesta època era sentir-se invencible, independent, el centre de tot, pensar que canviaria el món només per complir la majoria d'edat. Mai més es torna a viure una sensació de plenitud tan gran com aquesta.

Mesos planejant la celebració amb els amics, pensant en les coses que podria fer i deixar de fer, els regals que rebria... Gairebé es podria dir que va ser més reconfortant pensar en com seria tot allò que viure-ho realment. Després de tanta planificació va arribar el dia, un dijous, i tot i que encara faltaven dos dies per la celebració, jo ja tenia posat el meu somriure idiota que no em cabia a la cara. La nit anterior vaig mirar el mòbil cada cinc minuts esperant que fossin les dotze toques perquè comencessin a arribar les primeres felicitacions, i així va ser. A partir d'aquell moment i durant el mateix dia, tots els amics em van fer arribar els típics missatges *sms* recordant-me que ja podia comprar alcohol, conduir, entrar a les discoteques legalment i anar a la presó donat el cas. Tot i rebre mil xorrades i totes repetides, estava més feliç que un any, al menys volia dir que se n'havien recordat (encara no hi havia l'estimat Facebook encarregat d'avisar-te que felicites a gent que tens agregada però que en realitat no coneixes i que et posa *me gusta* a les fotos i després no et saluda pel carrer).

Finalment, va arribar el dissabte. Just havent dinat ja estava arreglant-me i trucant a totes les amigues per quedar en un lloc i a una hora. El pla era celebrar-ho a una discoteca i viure una nit inoblidable. Això es va quedar en "el pla", la realitat va ser molt diferent. Imagineu-vos l'escena; set persones arribant a la porta de la discoteca en una tartana de tot terreny de 25 anys que té el meu pare, jo amb la banda groga que m'havien regalat i que deia ben gran Avui en faig 18!, totes amb vestidets i faldilletes curtes, ben pintades i desfilant cap a l'entrada a l'estil de "Los Ángeles de Charlie". Vam esperar que marxés el meu pare i vam treure les ampolles dels bolsos per fer una mica de "botellón" abans d'entrar. Arribem a la porta amb cara de paletes de poble, el senyor de seguretat frena i ens etziba amb cara de mala llet: -DNIs por favor. Ens vam mirar les unes a les altres interrogant-nos amb la mirada (totes, excepte jo, eren menors) sense saber quina excusa inventar per aconseguir entrar, no se'ns va ocórrer res enginyós... ens van fer fora. Estàvem a un polígon apartat en ple gener, feia un fred que pelava, gairebé no dúiem roba i a sobre totes amb uns tacons de vertigen que feien impossible l'opció de marxar d'allà caminant. Al final vam decidir invertir els diners de l'entrada per trucar a un parell de taxis que ens portessin cap a Manresa i aprofitar la nit. Vam esperar més de mitja hora fins que ens van venir a buscar, de veritat que pensava que perdia els dits del peu per hipotèrmia, mai havia passat tant fred. Total, vam acabar a l'antic Mànix, una cutrada plena de gent de l'edat dels nostres pares, però era l'únic lloc on no demanaven els carnets d'identitat i l'entrada era gratis. La meva gran nit va quedar en una anècdota divertida que encara recordem quan algú fa anys.